

Който си на небето.“ Той чете молитвата, а детето повтаря следъ него. „Да се свети името Твое“. Проповѣдникътъ чете, а детето мълчи. — Повтори тия думи! Ако не ги повторишъ заедно съ мене, нѣма да ти дамъ обѣдъ. Детето пакъ мълчи. — Защо мълчишъ? Кажи, коя е причината, че престана да се молишъ? Детето го запитало: Вѣрно ли е, че Господъ, Който е на небето, е нашъ Баща? — Вѣрно е. Господъ е Баща на всички хора по лицето на земята. — Щомъ Богъ е нашъ Баща, ти си мой братъ! Детето казало тѣзи думи на проповѣдника и дълбоко се замислило. То искало да каже: Ти искашъ сега да ме заставишъ насила да чета молитвата „Отче нашъ“, преди да се убедя въ истинността и правотата на отношенията между хората, отъ една страна, и тѣхнитѣ отношения къмъ Бога, отъ друга страна. Какъвъ братъ си ми ти, когато днесъ ще ме нахранишъ, а следъ това ще ме оставишъ на улицата, да се скитамъ голъ, гладенъ и босъ?

Следъ разговора си съ бедното дете, проповѣдникътъ дошълъ до една нова идея, че хората вършатъ волята Божия механически. Който иска да върши волята Божия, той трѣбва да обича хората, да обича всички живи същества така, както Богъ ги обича. — Възможно ли е това? — Не зная. Азъ не отговарямъ на васъ, на себе си отговарямъ: Възможно е. Това, което Богъ може да направи, и азъ мога да го направя. Ще кажете, че е смѣло да се